

Ve strašidelném lese

Poppy byla zase zpátky.

Tiše polkla

Všechno bylo přesně takové jako v jiné dny.

Ve vzduchu visely šedomodré cáry mlhy.

Holé kmeny a větve stromů z ní trčely jako černé kosti. Byl to smutný a ponurý pohled.

Mlha ji vlhce hladila po obličejí. Poppy se otrásla zimou. Vytáhla si zip větrovky až nahoru a na hlavu si dala kapuci.

Nemusela čekat dlouho.

Z mlhy se ozval hluboký, příjemně znějící hlas: „Pojď bliž, Poppy. Pojď sem ke mně!“ Jeho pokynům se Poppy nedokázala vzepřít.

Mlha byla tak hustá, že viděla nanejvýš pár metrů před sebe.

Pomaloucku kladla jednu nohu před druhou. Úzká pěšinka byla zvlhlá. Vlevo a vpravo se leskla voda jako černé zrcadlo. Z hloubky pomalu stoupaly velké lenivé bubliny a nad hladinou praskaly. Poppy si dávala dobrý pozor, aby nesešla z cesty.

Pronikala stále hlouběji do temného lesa. Obklopilo ji zvláštní ticho. Mlha pohltila dokonce i zvuk jejího dechu.

„Kde jsi?“ zvolala Poppy. Nejradši by se obrátila, to ale nemohla. Něco ji nutilo jít stále dál.

„Čekám tu na tebe!“ Hlas se ozýval zblízka

Cesta končila na hladké bílé pasece. Poppy se ocitla před hranatým podstavcem, který byl rovněž sněhobílý.

Za ním stál ON.

Měl v sobě cosi vznešeného. Hlavu držel hrdě vztyčenou a srst se mu modročerně leskla. Na Poppy se dívaly dvě medově zbarvené oči. Nacházely se – a to bylo ze všeho nejpodivnější – za brýlemi s tenkou oválnou obroučkou.

Poppy stála proti panterovi.

Byl určitě dvakrát nebo možná třikrát větší než normální panter, to ji ale nepřekvapovalo. Zнала to zvíře už ze svých předchozích návštěv. Už ji ani neudivovalo, že mluví.

„Jak se dnes máš, Poppy?“

„Mám se... mám se dobře.“ Poppy začala vždycky trochu koktat, když ji panter oslovil.

„To rád slyším. Mám pro tebe úkol.“

Říkal to pokaždé a Poppy se tohoto okamžiku bála.

„Co... co mám udělat?“ vykoktala.

„Kdo jsou tví nejlepší kamarádi?“

„Axel, Lilo a Dominik,“ odpověděla Poppy rychle, jako když bičem mrská. „Naše parta se jmenuje Čtyřka.“

„Představ si, že letíte vesmírem v kosmické lodi. Dochází vám potrava a kyslík. Ty kosmickou loď řídíš a musíš rozhodnout, co uděláte, abyste přežili.“

„To je strašné.“

Panter se ale nedal zmást. „Představ si své tři kamarády,“ pokračoval. „Soustředěně na ně myslí.“

To bylo pro Poppy jednoduché. Měla všechny tři moc ráda, a když zavřela oči, okamžitě je viděla před sebou.

„Jednoho nebo dva kamarády musíš z lodi vyhodit.“ Panterův hlas byl klidný, ale neoblomný. „Kdo by to měl být? Axel, Lilo, nebo Dominik?“

„Ne, to nemůžu rozhodnout. Nikdy!“

Poppy začala křičet. Ale hustá mlha pohltila její hlas.

„Dobře si to rozmysli,“ znovu se ujal slova panter. „Nemusíš mi odpovědět dnes. Ještě se uvidíme.“

Ne prosím, pomyslela si Poppy.

Podlomila se jí kolena. Sesula se k zemi. Ležela tu se zamotanými rukama i nohama a nemohla se pohnout.

Panter mluvil dál. Poppy ale neviděla, s kým.

Slyšela ho, jak říká: „Angelo Tiak. On je klíčem k tajemství,“ Země se pod Poppy rozplynula. Nejdřív se jí zdálo, že se vznáší, pak se začal svět divoce kymáčet.

Chtěla se narovnat, máchala kolem sebe rukama, snažila se něčeho zachytit, ale marně.

„Co je s ní?“ zeptal se kdosi.

Pak ji něco bodlo do paže. Poppy vykřikla, ale křik jí uvízl v hrdle.

Před očima se jí udělala tma.

FUTURE GIRL

Znovu někdo vykřikl její jméno.

Tentokrát ale Poppy hlas připadal příjemně povědomý. Něčí ruka ji pohladila po hnědých vlasech a po tvářích.

Poppy otevřela oči a dívala se do Tinina ustaraného obličej.

„Je ti dobře?“ zeptala se Lilo starostlivě.

Poppy se s hlubokým nádechem napřímila. Ležela ve velké měkké posteli s růžovým povlečením a nebesy.

„Zase jsem měla ten sen.“ V ústech jí vyschlo. Poppy odhrnula deku, vstala z vysoké postele a šla do koupelny. Žíznivě se napila přímo z kohoutku.

Lilo ji následovala a opřela se o rám dveří.

„Chudáčku!“

Poppy se obrátila a utrápeně se na ni usmála. Také se litovala.

Vrátila se do pokoje a klesla na gauč. Lilo zatím vyndala ze skříňky bonboniéru s výbornými čokoládovými bonbóny.

„Co to asi znamená?“ Lilo natáhla k Poppy ruku s bonboniérrou. Poppy si vybrala bílý lanýž, který byl zdobený kandovanou fialkou. Ukousla si jenom kousek.

„Nemám tušení.“ Poppy zakroutila hlavou. „Ale už jsem z toho šílená.“

Lilo si sedla vedle ní. „Všichni máme zlé sny, Poppy.“